

Arrest

nr. 106 947 van 19 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 10 januari 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 februari 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. AVAKYAN, die loco advocaat A. EL MOUDEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij vonnis van 4 augustus 2006 wordt verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van één jaar, waarvan zes maanden effectief, wegens bezit en verkoop van verdovende middelen.

1.2. Verzoeker wordt op 30 augustus 2006 bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

1.3. Verzoeker dient op 2 april 2007 een aanvraag in tot vestiging teneinde zijn Belgische echtgenote te vervoegen.

1.4. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken neemt op 26 juli 2007 de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingestelde beroep tot nietigverklaring wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest met nummer X van 18 augustus 2008 verworpen.

1.5. Bij vonnis van 20 december 2007 wordt verzoeker door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van vijf jaar wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en dit als leider van een drugshandel in het kader van een vereniging.

1.6. Bij schrijven gedateerd op 4 januari 2011 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 10 januari 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering. Deze beslissing, die op 14 januari 2013 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, [...], adviseur, wordt aan de genaamde [E. B. M.], geboren te [...], op [...] die de Marokkaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven .

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

+ artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde en de nationale veiligheid

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een paspoort voorzien van een geldig visum.

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 04.08.2006 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar (helpt effectief), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 20.12.2007 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

- kan met zijn-haar middelen niet wettelijk vertrekken

- *gezien betrokkene zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen bestaat er een risico tot nieuwe schending van de openbare orde.*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te worden opgesloten, aangezien zijn (haar) terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan worden uitgevoerd

- *Gezien betrokkene niet in het bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden*
- *Gezien betrokkene zich in een situatie van illegaal verblijf in België bevindt, is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*
- *Gezien betrokkene vatbaar is om de openbare orde te schaden is het derhalve noodzakelijk hem op te sluiten ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken ten einde zijn effectieve repatriëring te verzekeren.*

Betrokkene wordt onderworpen aan een inreisverbod van 8 jaar om de volgende redenen:

- *In uitvoering van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de wet van 15 december van 1980, de beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van acht jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 04.08.2006 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 1 jaar (helpt effectief), inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen, feit waarvoor hij op 20.12.2007 door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar

Overwegende dat het winstgevend en herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag van betrokkene een ernstig en actueel risico aantoont van een nieuwe schending van de openbare orde ;

Indien hij (zij) dit bevel niet opvolgt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

Dit is de bestreden beslissing.

1.8. Verzoeker wordt op 30 januari 2013 gerepatriëerd naar Marokko.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Wat de beslissing tot vrijheidsberoving betreft, moet ambtshalve worden gesteld dat deze beslissing, overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet, enkel vatbaar is voor een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is dan ook zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het beroep in de mate dat het gericht is tegen deze beslissing.

2.2. Uit het administratief dossier blijkt verder dat verzoeker op 30 januari 2013 werd gerepatriëerd naar Marokko. Verweerder werpt in een exceptie van onontvankelijkheid op dat het bevel om het grondgebied te verlaten volledige uitwerking heeft gekregen en verzoeker derhalve, wat dit bevel betreft, niet langer over een actueel belang beschikt. Gevraagd naar het actueel belang dat verzoeker nog heeft bij het aanvechten van het bevel om het grondgebied te verlaten, brengt de raadsman van verzoeker ter terechtzitting geen concrete argumenten naar voor. Hij erkent enkel nog een belang te behouden in zoverre een inreisverbod van 8 jaar wordt opgelegd. In zoverre het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten is het, bij gebreke van een actueel belang, dan ook eveneens onontvankelijk. De door verweerder opgeworpen exceptie is, in de aangegeven mate, gegrond.

3. Onderzoek van het beroep in zoverre het is gericht tegen het opgelegde inreisverbod van acht jaar

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 43 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot

Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de materiële motiveringsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“a) Artikel 43 Vw:

Verweerder motiveert zijn beslissing dd. 10.01.2013 zoals hoger beschreven enkel en alleenlijk op grond van het gegeven dat verzoeker in het verleden veroordeeld werd en zodus een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Uw Raad diende al eens te oordelen omtrent een gelijkaardig dossier waarbij een verzoek gezinshereniging wegens huwelijk met een Belgisch onderdaan werd "geweigerd" door verweerder middels motivatie dat het verzoek in feite "niet in overweging kon genomen worden" gezien een alreeds betekend Ministerieel Besluit.

In haar arrest van 6 april 2011 stelde de Raad hieromtrent duidelijk (stuk 3):

"Het staat vast dat verzoekster op 23 maart 2009 in het huwelijk is getreden met een Belgische man met wie zij voordien reeds jaren een hechte relatie had en met wie zij een kind heeft. Verzoekster kan derhalve, gelet op artikel 40bis, §2, 1° van de Vreemdelingenwet, als een familielid van een burger van de Unie beschouwd worden. Verweerder betwist dit niet, doch stelt dat een vreemdeling aan wie een ministerieel besluit tot terugwijzing werd betekend niet in de mogelijkheid is om een aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in te dienen. Hij laat evenwel na de wetsbepaling te duiden waaruit een dergelijke onmogelijkheid zou kunnen afgeleid worden. Er dient voorts op gewezen te worden dat het feit dat aan een vreemdeling een ministerieel besluit tot terugwijzing werd betekend, rekening houdende met hetgeen is bepaald in artikel 20 van de Vreemdelingenwet, enkel toelaat vast te stellen dat de betrokken vreemdeling een bepaald ogenblik de openbare orde heeft geschaad en dat zijn aanwezigheid in het Rijk daarom niet langer gewenst was. De loutere vaststelling dat een vreemdeling in een ver verleden, in casu in de periode 1998-2001, de openbare orde heeft geschaad laat evenwel niet automatisch toe te concluderen dat deze vreemdeling heden door zijn gedrag nog een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het feit dat een vreemdeling onderworpen werd aan een ministerieel besluit tot terugwijzing verhindert ook niet dat de actuele situatie van deze vreemdeling opnieuw bekeken wordt. Artikel 26 van de Vreemdelingenwet voorziet trouwens dat een ministerieel besluit kan worden opgeschort of ingetrokken. Door de beslissing te nemen om de aanvraag van verzoekster om in functie van haar echtgenoot tot een verblijf te worden toegelaten niet in overweging te nemen - wat in de voorliggende zaak niets anders is dan een niet door de wetgever voorziene weigeringsbeslissing - heeft verweerder dan ook artikel 43 van de Vreemdelingenwet geschonden. Hij heeft immers nagelaten te onderzoeken of de inbreuk op de openbare orde door verzoekster die aanleiding gaf tot de beslissing tot afgifte van een ministerieel besluit tot terugwijzing op heden nog toelaat te besluiten dat verzoekster een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang voor de samenleving en hieromtrent een motivering te voorzien."

In casu kan evenzoveel bezwaarlijk worden betwist als dat verzoeker een familielid van een burger van de Unie uitmaakt.

Overeenkomstig art. 43 Vreemdelingenwet kan het verblijf aan een burger van de Unie en zijn familieleden slechts limitatief worden geweigerd om redenen van 'openbare orde', van 'nationale veiligheid' of van 'volksgezondheid', en zulks bovendien enkel binnen de voorts in dit artikel beschreven perken.

Art. 43 Vw. stelt:

"De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hierna vermelde perken:

1° (...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene.

Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregel. Het gedrag van betrokkene moet een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen.

3°(...)

4° (...)"

Alwaar de ENIGE MOGELIJKE redenen tot weigering van een gezinshereniging van een echtgenote met haar echtgenoot/burger van de Unie limitatief worden beschreven in art. 43 Vw., weze benadrukt dat de motivatie van de bestreden beslissing aldus manifest in strijd is met deze duidelijke wettekst. Immers verweerder toont niet aan dat verzoeker op het moment van de beslissing een actuele risico vormde voor de openbare orde. Het loutere feit dat verzoeker in het verleden veroordeeld werd toont niet aan dat verzoeker ook op het moment van het nemen van de beslissing een gevaar vormde voor de openbare orde.

De toets naar een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging in hoofde van verzoeker werd op het ogenblik van nemen van de beslissing duidelijk hoegenaamd niet gemaakt.

Deze reden / motivatie van de bestreden beslissing van verweerder dd. 10.01.2013 faalt bijgevolg manifest naar recht en dient te worden vernietigd

b) Schending van de materiële motiveringsplicht en het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

[...]

Per arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 07.12.2010 stelde de Raad (RvV 7 december 2010, nr. 52.575 in de zaak 57.809 — stuk 8 — zie evenwel ook in zelfde zin: RvSt. nr.142.426 dd. 22 maart 2005, T Vreemd. 2006, 2, p. 156-158 en RvV nr. 5004,14 december 2007, Rev.dr.étr. 2007, afl. 146,476):

"Ingevolge art. 43 van de Vreemdelingenwet geeft het loutere feit van een strafrechtelijke veroordeling inderdaad niet automatisch aanleiding tot een weigering van de machtiging tot verblijf. De gemachtigde (DVZ) dient integendeel bij het nemen van een zodanige beslissing, elk geval afzonderlijk te onderzoeken op grond van het "persoonlijk gedrag" van de betrokken vreemdeling en de beslissing dient evenredig te zijn, terwijl er een actuele, werkelijke en voldoende ernstige dreiging aanwezig moet zijn.

(...)

Van belang is derhalve of de vreemdeling op het moment van de bestreden beslissing met name op 3 augustus 2010 nog steeds een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor de openbare orde opleverde in de zin van art. 43 Vreemdelingenwet.

Stelt de Raad vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris nagelaten heeft te motiveren of uit de omstandigheden die tot deze veroordelingen hebben geleid, het bestaan van een persoonlijk gedrag blijkt dat een actuele bedreiging voor de openbare orde vormt. Blijkens het administratief dossier werd dit ook niet nagegaan. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt met andere woorden of het gedrag van verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt."

Zoals hoger reeds uiteengezet werd deze 'actualiteitstoets' hoegenaamd niet gemaakt door verweerder.

Verweerder schendt hiermee naast art. 43 Vw. zelve ook het redelijkheidsbeginsel, volgens hetwelk een oordeel als onwettig dient te worden bestempeld wanneer dit tegen alle redelijkheid ingaat en aldus "kennelijk onredelijk" is (quod in casu), minstens manifest onzorgvuldig is.

Tevens impliceert een dergelijk handelen door verweerder evident een manifeste schending van de materiële motiveringsplicht, alwaar verweerder immers niet is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, deze niet correct heeft beoordeeld en aldus kennelijk onredelijk tot zijn weigeringsbesluit kwam.

Dat bovendien werd er geen rekening gehouden met de aanvraag tot verblijf o.b.v. artikel 9bis Vw dd 04.01.2011 die op het moment van het nemen van de bestreden beslissing lopende was.

Meer nog, zonder de actualiteitstoets te doen in hoofde van verzoeker of er een actueel gevaar aanwezig is, gaat verwerende partij over tot het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar, wat nog frappant is.

Een verbod van acht jaar het Rijk te betreden zou ertoe leiden dat verzoeker langdurig van zijn levenspartner gescheiden zou moeten leven, hetgeen integraal indruist met het fundamenteel recht van zowel verzoeker als zijn echtgenote op gezins- en familierecht.

Het gezinsleven van het koppel wordt hierdoor ernstig verstoord en zal een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen.

Het opgelegd verbod is dan ook niet proportioneel met het doel om de openbare orde te beschermen en staat niet in verhouding met het te lijden nadeel dat verzoeker en zijn echtgenote hierdoor moeten lijden.

Het houdt een inmenging in het recht op eerbiediging van het gezinsleven dat niet noodzakelijk is in een democratische samenleving.

Te meer daar men tot deze beslissing is gekomen louter op basis van een formele vaststelling dat verzoeker in het verleden twee veroordelingen heeft opgelopen zonder inhoudelijk te onderzoeken of verdere aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied een ernstig en actueel risico betekent voor de openbare orde (zaak C.G. and OTHERS v Bulgaria).

Om te oordelen of er sprake is van de bescherming van de openbare orde en dus de opgelegde maatregel noodzakelijk is in een democratische samenleving, dient men rekening te houden met de aard en de ernst van het misdrijf, de tijd die verlopen is tussen het misdrijf, het gedrag van betrokkene, gezinssituatie, het huwelijk, de moeilijkheden die de gezinsleden zullen ondervinden en tal van andere factoren die eigen zijn aan de persoonlijke situatie van betrokkene.

Inzake is men nooit overgegaan tot onderzoek van de persoonlijke situatie van verzoeker en werd nooit onderzocht of verdere aanwezigheid van verzoeker op het grondgebied een ernstig en actueel risico inhoudt voor de openbare orde.

Verzoeker heeft immers meer dan zes jaar in België gewoond en is getrouwd met een Belgische onderdaan sinds 2006. Dat het privé- en het gezinsleven zich volledig in België afspeelden, en hij met zijn land van oorsprong, zijnde Marokko, geen fundamentele band meer heeft maar enkel nog een theoretische, namelijk de nationaliteit.

Betrokkene heeft een hechte relatie met zijn echtgenote dewelke tijdens gevangenschap van verzoeker hem regelmatig bezocht heeft, hetgeen tevens blijkt uit de bezoekerslijst van de gevangenis.

Veroordelingen van verzoeker hebben betrekking op feiten van meer dan vijf jaar geleden.

Namelijk verzoeker werd op 04.08.2006 door de Correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van een jaar waarvan helft wegens een inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen en diefstal.

Op 20.12.2007 werd verzoeker veroordeeld door de Correctionele rechtbank van Antwerpen voor vijf jaar hoofdgevangenisstraf wegens inbreuk op de wetgeving inzake verdovende middelen.

Voor deze feiten werd verzoeker opgesloten van 01.06.2007 t.e.m. 28.01.2013, waarna hij onmiddellijk op 30.01.2013 gerepatriëerd werd naar Marokko met een inreisverbod van 8 jaar.

Dat de achtjarige verwijdering van wel degelijk, gelet op wat vooraf gaat, een buitensporige inbreuk betekent op zijn privé- familie- en gezinsleven, hetgeen aldus een miskennis is van artikel 8 E.V.R.M..

De veroordelingen van verzoeker zijn niet van die aard om een inmenging, zijnde acht acht inreisverbod, in het recht op eerbiediging van privé - en gezinsleven te rechtvaardigen. De impact van deze maatregel

heeft zware emotionele en morele gevolgen voor verzoeker en zijn echtgenote waardoor het gezinsleven van het koppel in het gedrang komt.

Het kan evenmin van de echtgenote verwacht worden dat zij haar echtgenoot zou volgen in Marokko waar zij de cultuur, noch de taal kent, noch enig zicht heeft op een menswaardig leven dewelke zij hier zou kunnen hebben.

Zoals uit het voorgaande blijkt, verweerder heeft evenmin de persoonlijke situatie van verzoeker onderzocht bij het nemen van zijn beslissing noch enige toetsing gemaakt.

Bovendien werd niet onderzocht of verzoeker een reële en actueel risico vormde voor de openbare orde. De twee voorgaande veroordelingen van verzoeker zijn louter vaststellingen van de feiten doch geenszins een concreet onderzoek naar het bestaan van een reëel en actueel risico in hoofde van verzoeker of houdt niet automatisch in dat betrokkene in de toekomst nog misdrijven zal plegen. Deze stelling is louter speculatief van aard en vindt geen steun in het administratief dossier, noch in een gedegen en persoonlijk onderzoek.

Derhalve kan een dergelijke maatregel, een inmenging in het recht op eerbiediging van privé - en gezinsleven, geenszins gezien worden als een maatregel die noodzakelijk is in een democratisch samenleving.

Het doel van de maatregel is om die redenen niet legitiem noch noodzakelijk in een democratische samenleving waardoor bestreden beslissing nietig dient te worden beschouwd. De opgelegde maatregel is onevenredig en in strijd met artikel 8EVRM.

Dat zulk motivering bovendien de beslissing geenszins kan schragen en kennelijk onredelijk en gebrekkig is. De bestreden beslissing is dan ook nietig."

3.2.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op basis waarvan een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd. Er wordt immers, verwijzend naar artikel 74/11, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, gesteld dat een inreisverbod van acht jaar wordt gegeven omdat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Hierbij wordt verwezen naar het gegeven dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen, feiten waarvoor hij op 4 augustus 2006 en op 20 december 2007 door de Correctionele Rechtbank te Antwerpen werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van respectievelijk één jaar, waarvan de helft effectief, en vijf jaar. Er wordt gewezen op het winstgevend en herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag van verzoeker en gesteld dat hieruit een ernstig en actueel risico blijkt voor een nieuwe schending van de openbare orde. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens het hem opgelegde inreisverbod is gegrond (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

3.2.2. In zoverre verzoeker aangeeft niet akkoord te gaan met de motivering waarbij hem een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij het nemen van de beslissing is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Verzoeker betoogt dat de motivering van het inreisverbod strijdig is met artikel 43 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is van toepassing op burgers van de Unie en hun familieleden en voorziet dat hen de binnenkomst en het verblijf slechts kan worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid en indien vaststaat dat het gedrag van de betrokkene een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. De Raad merkt evenwel op dat *in casu* niet blijkt dat verzoeker zich dienstig op deze bepaling kan beroepen, nu niet blijkt dat hij voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als echtgenoot van een Belgische onderdane. Het is niet betwist dat verzoeker te Marokko in het huwelijk is getreden met een Belgische onderdane, doch er dient te worden vastgesteld dat op 26 juli 2007 verzoeker reeds de vestiging werd geweigerd op grond van dit huwelijk, omdat een effectieve gezinscel niet kon worden vastgesteld. Het tegen deze beslissing instelde beroep werd door de Raad verworpen. Ook thans worden geen bewijzen van een effectieve levensgemeenschap voorgelegd. Verder kan evenmin worden vastgesteld dat verzoeker voldoet aan de voorwaarden vervat in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat de Belgische onderdane dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen en over een behoorlijke huisvesting.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat verzoeker zich zou kunnen beroepen op artikel 43 van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt dat werd nagegaan of er sprake is van een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging. Op lezing van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat verweerder daarin vaststelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een ernstig en actueel risico inhoudt voor een nieuwe schending van de openbare orde en dit meer bepaald gelet op het winstgevend en herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag van verzoeker dat bestaat uit inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen. Er wordt op gewezen dat verzoeker tot tweemaal toe werd veroordeeld voor inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en dit tot respectievelijk één jaar, waarvan de helft met uitstel, en vijf jaar. Gelet op deze motivering kan verzoeker aldus ook niet worden gevolgd waar hij betoogt dat verweerder het ernstig en actueel gevaar voor de openbare orde enkel en alleen baseert op het gegeven dat verzoeker tot tweemaal toe is veroordeeld. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, is het weerhouden ernstig en actueel risico voor de openbare orde niet louter gesteund op strafrechtelijke veroordelingen, doch wordt hiervoor uitdrukkelijk gewezen op het persoonlijk gedrag van verzoeker dat heeft geleid tot deze veroordelingen. Hierbij wordt rekening gehouden met de aard van de gepleegde feiten, de strafmaat en het winstgevend en herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag van verzoeker. De vaststelling dringt zich bijgevolg ook op dat verweerder wel degelijk een onderzoek heeft verricht naar de persoonlijke situatie van verzoeker en diens gedrag. Verzoeker verwijst verder nog naar rechtspraak van de Raad, doch er dient – los van het gegeven dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben – te worden vastgesteld dat deze verwijzing *in casu* niet dienstig is. De feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak zijn immers geenszins identiek aan deze in voorliggende zaak, nu *in casu* wel degelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker een ernstige en actuele bedreiging vormt voor de openbare orde en niet louter wordt verwezen naar strafrechtelijke veroordelingen. Om dezelfde reden is de verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State evenmin dienstig.

De Raad stelt op basis van de stukken van het administratief dossier vast dat verzoeker een eerste keer werd veroordeeld op 4 augustus 2006 tot een jaar gevangenisstraf met uitstel voor de helft wegens bezit en verkoop van verdovende middelen. Ruim een jaar later, op 20 december 2007 volgde een tweede veroordeling, opnieuw wegens inbreuken op de wetgeving inzake verdovende middelen en ditmaal tot vijf jaar gevangenisstraf. Uit dit laatste vonnis blijkt dat verzoeker werd veroordeeld als leidinggevende in een zaak van drugshandel in het kader van een vereniging, waarbij verzoeker en zijn broer op dagelijkse wijze zowel heroïne als cocaïne verdeelden op straat aan een vrij grote groep van gebruikers. Er wordt tevens gewezen op de grote geldsommen die werden teruggevonden bij verzoeker. De rechter weerhield de feiten als bijzonder ernstig, waarbij hij wees op het louter nastreven van snel winstbejag in hoofde van verzoeker waarbij geen rekening werd gehouden met de gevaren voor de volksgezondheid

in het algemeen en de gezondheid van de individuele drugsgebruikers in het bijzonder. Hij wees er tevens op dat deze drugshandel veel maatschappelijke overlast veroorzaakt.

In het administratief dossier zijn verder aanwijzingen terug te vinden dat verzoeker reeds sinds begin 2006 in ons land zou verblijven. Verzoeker zelf geeft aan meer dan zes jaar in ons land te verblijven. De vaststelling dringt zich dan ook op dat verzoeker zich blijkbaar reeds vanaf het begin in België heeft ingelaten met het plegen van strafrechtelijke feiten. Reeds op 4 augustus 2006 wordt verzoeker immers een eerste maal veroordeeld. Hij trok geen enkele lering uit deze veroordeling, getuige de veroordeling op 20 december 2007. Sinds 1 juni 2007 was verzoeker beroofd van zijn vrijheid in België, tot aan zijn repatriëring naar Marokko op 30 januari 2013.

Verzoeker betoogt niettemin dat het kennelijk onredelijk is waar hem een inreisverbod van acht jaar wordt opgelegd en dit gelet op zijn gezinsleven in België met zijn echtgenote. Op dit punt dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker in wezen enkel steunt op een huwelijk dat hij heeft afgesloten op 28 december 2006 te Marokko, doch zonder dat voor het overige concrete gegevens of stukken worden aangebracht waaruit een effectief beleefd gezinsleven blijkt waarmee ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden. Het gegeven dat verzoeker een zekere tijd op hetzelfde adres in België stond ingeschreven kan hiertoe niet als afdoende worden beschouwd. Verzoeker wenst de hechtheid van zijn relatie met zijn echtgenote aan te tonen door te wijzen op de bezoekerslijsten in de gevangenis, doch laat na deze te voegen bij zijn verzoekschrift. In het administratief dossier bevindt zich enkel een bezoekerslijst van januari-februari 2008 waarop één bezoek staat vermeld van een persoon met dezelfde naam als de echtgenote, doch vermeldt als zijnde 'schoonzuster'. Het is dan ook niet geheel zeker dat het hier de echtgenote betreft. In ieder geval betreft het ook slechts één bezoek op twee maanden in de periode van januari-februari 2008. Een regelmatig bezoek van de echtgenote in de gevangenis kan dan ook niet worden vastgesteld. Verweerder weigerde bovendien op 26 juli 2007 reeds het recht op vestiging aan verzoeker omdat een relatie of gezinscel niet kon worden vastgesteld. Daarenboven, indien alsnog een gezinsleven met de echtgenote dient te worden aangenomen, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die erop wijzen dat er ernstige hinderpalen voorhanden zijn die het gezin verhinderen het gezinsleven in verzoekers land van herkomst of elders verder te zetten. Verder dient er ook op te worden gewezen dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 28 december 2006 te Marokko met zijn echtgenote huwde, daar waar hij reeds een eerste keer werd veroordeeld op 4 augustus 2006. De echtgenoten dienden er zich bijgevolg van bewust te zijn dat dit gevolgen kon hebben voor een verder uitbouwen van het gezinsleven in België. Daarnaast dringt de vaststelling zich ook op dat dit beweerde, doch niet aangetoonde gezinsleven verzoeker er niet van weerhouden heeft opnieuw strafrechtelijke feiten te plegen, getuige zijn veroordeling op 20 december 2007. In zoverre verzoeker erop wijst dat zijn privé- en gezinsleven zich volledig in België afspeelt, wenst de Raad ook nog op te merken dat verzoeker vanaf het begin van zijn verblijf in België zich schuldig heeft gemaakt aan ernstige strafrechtelijke feiten en sinds 1 juni 2007 in de gevangenis heeft verbleven en dit tot aan zijn vertrek naar Marokko. Door aan te geven dat de feiten dateren van meer dan vijf jaar geleden weerlegt verzoeker evenmin de motivering van het inreisverbod. Er dient immers te worden opgemerkt dat op basis van het verblijf van verzoeker in de gevangenis geen effectieve verbetering in gedrag kan worden vastgesteld.

Gelet op hetgeen voorafgaat, oordeelt de Raad dat het niet als kennelijk onredelijk voorkomt – gelet op de ernst en zwaarwichtigheid van de gepleegde feiten waarbij de maatschappelijke overlast aanzienlijk is en waarbij verweerder terecht wees op het winstgevend én herhaaldelijk karakter van het misdadig gedrag, dat ook wordt weerspiegeld in de zware strafmaat zoals opgelegd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen in zijn vonnis van 20 december 2007 – waar verweerder besluit dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een actueel en ernstig risico inhoudt voor de openbare orde en dat hij op grond van dit risico overgaat tot het opleggen van een inreisverbod van acht jaar.

Waar verzoeker verder verwijst naar de bij schrijven van 4 juli 2011 ingediende aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat niet blijkt welk belang verzoeker thans nog heeft bij het aanvoeren van deze grief. De procedure van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorziet in de mogelijkheid om in buitengewone omstandigheden een aanvraag om verblijfsmachtiging in België in te dienen daar waar verzoeker op 30 januari 2013 werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst. Er blijkt dan ook niet dat hij zich nog dienstig kan beroepen op deze uitzonderingsprocedure.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat het bestreden inreisverbod is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de

appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 43 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die het bestreden inreisverbod onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op basis van een incorrecte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. In zoverre verzoeker betoogt dat een verder onderzoek van zijn persoonlijke situatie was vereist, kan de Raad enkel vaststellen dat verzoeker niet aantoont welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel nu hij niet aantoont welke gegevens die de bestreden beslissing zouden hebben kunnen beïnvloeden dit onderzoek had kunnen opleveren. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

3.1.2.5. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *'familie- en gezinsleven'* noch het begrip *'privéleven'*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip *'privéleven'* wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er

volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

In zoverre verzoeker zich beroept op een privéleven in België – los van het beweerde gezinsleven met zijn echtgenote – merkt de Raad op dat verzoeker in gebreke blijft aan de hand van concrete gegevens en stukken het bestaan van een privéleven dat onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt aan te tonen.

Wat het beweerde gezinsleven met zijn echtgenote in België betreft, werd er hierboven verder reeds vastgesteld dat een effectief beleefd gezinsleven niet afdoende blijkt uit de stukken die voorliggen. Verzoeker werd op 26 juli 2007 ook reeds het recht op vestiging geweigerd omdat een relatie niet kon worden vastgesteld. In tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, blijkt uit de stukken die voorliggen bij de Raad ook niet dat zijn echtgenote hem regelmatig zou zijn komen opzoeken in de gevangenis. Er blijkt slechts één onduidelijk bezoek in 2008 door een persoon met dezelfde naam als zijn echtgenote doch die werd geregistreerd als schoonzuster. Een hecht en effectief beleefd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden vastgesteld.

Zelfs indien alsnog enig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM dient te worden aangenomen tussen verzoeker en zijn echtgenote benadrukt de Raad dat er *in casu* slechts sprake is van een eerste

toelating. Verzoeker was immers enkel in 2007 in het bezit van een tijdelijke verblijfstitel in afwachting van een onderzoek van zijn aanvraag tot vestiging. Een inmenging in het gezinsleven of een inbreuk op artikel 8, tweede lid van het EVRM kan dan ook niet worden weerhouden. Wel dient te worden nagegaan of er niettemin op verweerder enige positieve verplichting op grond van artikel 8, eerste lid van het EVRM zou rusten tot eerbiediging van het recht op gezinsleven. Hiertoe dringt een belangenafweging zich op. In huidig voorliggende zaak oordeelt de Raad dat niet kan worden vastgesteld dat verweerder bij het opleggen van een inreisverbod van 8 jaar een incorrecte belangenafweging heeft doorgevoerd. Verzoeker toont met zijn uiteenzetting immers op geen enkele wijze aan dat er ernstige hinderpalen bestaan voor het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven in Marokko of elders. Hij beperkt zich ertoe te stellen dat hij enkel nog een theoretische band heeft met zijn herkomstland en dat zijn echtgenote onbekend is met de cultuur en de taal van zijn herkomstland. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker aangeeft pas ruim zes jaar geleden naar België te zijn gekomen en dat hij zijn bewering geen banden meer te hebben met zijn herkomstland geenszins concreet maakt. Uit het administratief dossier blijkt verder dat het huwelijk tussen verzoeker en zijn echtgenote werd voltrokken in Marokko en dat verzoekers echtgenote minstens voor haar nationaliteitsverklaring in 2005 ook de Marokkaanse nationaliteit bezat, zodat niet zonder meer kan worden aangenomen dat verzoekers echtgenote geen enkele band heeft met Marokko. Dit algemene betoog van verzoeker kan niet worden weerhouden. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een breuk met de banden met zijn echtgenote tot gevolg dient te hebben. Bovendien wisten of behoorden verzoeker en zijn echtgenote te weten dat, op het ogenblik dat zij besloten hun gezinsleven in België op te bouwen, de precaire of onwettige verblijfssituatie van verzoeker én de door hem gepleegde strafrechtelijke feiten tot gevolg hadden dat het voortbestaan van het gezinsleven in België precair was. Zoals reeds aangegeven was verzoeker reeds een eerste maal veroordeeld in België op het ogenblik van het aangaan van het huwelijk. De Raad wijst verder op de – niet weerlegde – motivering dat verzoeker een ernstig en actueel risico inhoudt voor de openbare orde. Hierboven werd reeds stilgestaan bij de zwaarwichtigheid van de door verzoeker gepleegde feiten en de ontwrichting en schade die deze veroorzaakt in de samenleving. Enig nadeel dat verzoeker zou ondervinden als gevolg van het inreisverbod is geheel aan zijn eigen handelen te wijten.

In deze omstandigheden blijkt niet dat verweerder door het opleggen van een inreisverbod van acht jaar een incorrecte of kennelijk onredelijke belangenafweging heeft doorgevoerd tussen enerzijds de belangen van verzoeker en zijn echtgenote en anderzijds de belangen van de Belgische samenleving.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep is onontvankelijk in zoverre het betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten en de vasthouding. Verzoeker heeft verder geen gegronde middelen dat tot de nietigverklaring van opgelegde inreisverbod kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juli tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. N. DENIES,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. DENIES

I. CORNELIS